

פסח באוויר ובאווירה

ההכנות בעיצומן, כמו שנהוג.

זה מתחלק בין אלו שלוקחים את החג הזה ברצינות תהומית ומחמירים במצוות ובין אלו שאימצו לעצמם מסורת חילונית למהדרין ומעדיפים לחוג הרחק משולחן החג ואם אפשר בחו"ל.

רובנו מציינים את סדר הפסח, כאירוע משפחתי מכונן וחשוב, שמאפשר את הביחד המשפחתי מעבר למחיצות העיסוקים האיפונים והטאבלטים.

זו הזדמנות, שאינה מתאפשרת בחיי היום יום להיות ביחד וטקסי החג, על מטעמיו המסורתיים, קריאת ההגדה וסיפור יציאת מצרים משרתים את המטרה.

פסח הגיע, סיבה לחוג, סיבה לטרוח ולהתלונן, סיבה להיות ביחד.

אני מאחלת לתושבי הישוב, שיסבו לשולחם הסדר עם משפחותיהם ואוהביהם - משפחות משפחות וחברים ותחושו בכוחה של האהבה, האחדות והשייכות ותראו עצמכם מבורכים על המשפחה, השולחן החיים והחרות.

יהודית אפרתי

אהיוג בן חוקין

חז"ל כינו את חג הפסח "זמן חירותנו", על שם היציאה ממצרים לחירות. אשר על כן, החג מזמן התבוננות במושג החירות ובחינת משמעותו לחיינו. חירות מהותית אינה שחרור משעבוד חיצוני גרידא, אלא היכולת של האדם להשתחרר מהשעבוד להרגלים, למחשבות ולתפיסות המעכבים בעדו במסעו לגילוי עצמיותו ולמימושה.

פסח בקיבוץ השיגוף

אהרון ברוידא תיאר את אירועי הפסח בכפר מנחם, טרם הפיכתו לקבוץ מתחדש. ההכנות לפסח החלו אחרי פורים – היינו הולכים לסנדלריה לקחת מידות לסנדלים חדשים. הסנדלרים היו מצירים את כף הרגל של כל ילד וילד ומכינים לו סנדל אישי. ערב הפסח היינו מקבלים את הסנדלים החדשים. הבנות קיבלו סנדלים אדומים והבנים קבלו סנדלים חומים. (מדידת הסנדלים זכורה לחלק מבוגרי הדור השני כאירוע משמעותי). בחברת הילדים ובכיתות לא ציינו את החג (בגני הילדים סיפרו על משה בתיבה).

אחרי הצהריים של ערב הפסח היינו יוצאים לשדה חיטה, מעוטר ומקושט בדגלים, לטקס קציר העומר (הקציר הראשון). הטקס היה מושקע וכלל ריקודים וקטעי קריאה ושירה. זליג הלבני (ז"ל), שהיה מרכז הפלחה היה שר "קמה זו?" והמקהלה הייתה עונה – "זו, זו, זו." "מגל זה?" והמקהלה עונה – "זה זה" ולבסוף - "האקצור? והמקהלה עונה – "קצור" "קצור!" ואחרי כן היו קוצרים חלקת שדה בעזרת חרמשים.

סדר פסח התקיים בי"ד בניסן בערב והשתתפו בו חברי הקבוץ, ילדים מכתה א ומעלה ואורחים רבים. הסדר היה אירוע המוני ומרשים. הסדר התקיים כל פעם במקום אחר בהתאם למבנים הפנויים. זכור לי במיוחד, סדר הפסח שהתקיים ב- 1951 בלול פק, בהשתתפות המשורר אברהם שלונסקי. הלול היה בנוי והסדר נערך ממש טרם שהגיעו האפרוחים הראשונים מאצות הברית. סדרים התקיימו גם במחסן האספקה ע"י הסילו ואחר כך במחסן התערובת הגדול.

ארוחת החג כללה גפילטע פיש, מרק עם קנידעלך (כופתאות), צלי בקר מצוין ולפתן. הכל היה אמיתי, מבושל במטבח בלי שימורים וקניות.

הכנת הדגים במטבח

אני אישית, מאוד אהבתי את החג הזה הסדר היה מלווה בהמון שירה. אמא שלי שרה כל שנה את "בשבות ה' את שבותנו" ואת "הא לחמא ענייא" וכמובן שירת הסולו המרגשת של ישראל כרמון ז"ל "קומו תועי מדבר". והייתה גם מקהלה .

קראו את ההגדה הקיבוצית, כשכל קטע קורא חבר אחר. ילדי כיתה א שאלו את 4 הקושיות. את ההגדה מאוד אהבתי (ועד היום בסדרי פסח משפחתיים אנחנו קוראים בה).הקריאה הייתה מלווה בהמון שירה ומוקדה היה האביב, הטבע והפריחה ו כמובן היו גם קטעים משעממים, כמו חזון העצמות היבשות, שחנן ז"ל היה קורא (אחר כך הפסיקו את קריאת הקטע).

מה שכן הפריע לי, שקראו את ההגדה מקצוות שונים של האולם ואז לא היו שומעים טוב ולא כל החברים הקפידו בקריאה. אני אישית אוהב ומקפיד על קריאה נכונה. כשאורי אסף, היה מרכז ועדת תרבות הוא שינה את שיטת הקריאה ומספר מצומצם של חברים קראו בעזרת מיקרופונים והטקסטים נקראו ונשמעו נכון וטוב.

עם השנים, האוכלוסייה גדלה והסדר התחיל להיות ענקי ואז התחילו לדבר על פיצול הסדר למקומות קטנים שונים, החלו סדרים פרטיים. גם ההפרטה השפיעה ונפסק הסדר המרכזי. לי אישית זה מאוד חבל, למרות שבגלל גודל משפחתי והפיזור שלה, לא השתתפתי בסדרי הפסח האחרונים. לדעתי, צריך לציין סדר פסח בקהילה על חשבון הקהילה. בתחילת שנות השישים נערך גם סדר פסח שני, היתולי ע"י צעירי הקבוץ. הביאה לדפוס יהודית אפרתי

חד גדיא בביצוע ילדי "רקפת" ו"עופרים"

מגבון אפייטס פיש

כ- 50 כדורים.

כ- 2 ק"ג דג טחון להוציא עצמות ולטחון פעמיים
לשים בצד את הראשים והאידרות.

ציר

כ- 4 ליטר מים

2 בצלים גדולים

1 סלק רצוי

1 ראש סלרי

פטרזיליה

3-4 גזרים חתוכים לפרוסות

4-5 כפות סוכר

3 כפיות מלח

1 כפית פלפל לבן

להוסיף את ראשי הדגים והאידרות ולבשל כשעה

הטעם חריף, מלוח, קצת מתוק – יותר חזק מטעים
לבשל דוגמית כ-10 דקות ולטעום.

להוסיף לדג הטחון

2 בצלים גדולים קצוצים דק

6 ביצים

4 כפות קמח מצה

מלח

מעט פלפל לבן

לבשל כשעה וחצי

אם מוסיפים פרוסות דג להוריד מהמשקל הכללי של הדגים הטחונים

בישלה והמליצה נירה שויאר

למתגייסים לצה"ל – אופק מועלם, איתי לובוביץ, עומר דניאל ורותם דקל
איחולי דרך צלחה ובהצלחה ושובו הביתה בשלום.

בפברואר ירדו 47.8 מ"מ גשם.

שלום לכל בית כפר מנחם,

מסיבת פורים היא מסיבה המתקיימת לאורך שנים בכפר מנחם. המסיבה נחגגת עם אלכוהול חופשי עד לא ידע. המסורת הקיבוצית היא כי בני ובנות כיתה י"ב מצטרפים למסיבה כחלק מהיותם השכבה הבוגרת. השנה הזמנו את בני השכבה אך ציינו בהזמנה כי הכניסה היא מגיל 18 דבר שגרר בלבול. לא כל בני השכבה הם כבר בני 18. פירסמנו הבהרה נוספת, ערב לפני המסיבה, כי הכניסה היא רק לבני 18 ומעלה דבר שגרר מרמור רב בקרב בני ובנות השכבה. אני מבקש לשתף אתכם בדילמה שנוצרה, את השיקולים השונים ואת ההחלטה שנלקחה לבסוף לאחר לבטים רבים.

השיקולים להכניס בני י"ב שהם בני פחות מ 18:

1. המסר ששלחנו היה מבלבל. י"ב מוזמנים ובאותה נשימה רק לבני 18 ומעלה. האם זה נכון לפצל את השכבה?
2. פירסמנו הבהרה נוספת רק 24 שעות לפני המסיבה שבני פחות מ 18 אינם יכולים להשתתף. תחפושות נקנו, האכזבה רבה, לא הוגן.
3. השכבה הזו תורמת ומשמעותית בכפר מנחם, במיוחד בשוה"צ ובחינוך החברתי. הם הבטיחו שלא ישתו.
4. המסורת היא כי שכבת י"ב מגיעה למסיבת פורים.

השיקולים למנוע כניסת בני י"ב שהם בני פחות מ 18:

1. זה החוק. חל איסור למכור או להגיש משקה אלכוהולי למי שאינם בני 18.
2. להכניס אנשים למסיבה שחלק מעניינה הוא אלכוהול יוצר פיתוי שלא כל אחד יכול ורוצה לעמוד בו. מרגע שהכנסנו בן פחות מ 18 למסיבה, אין לנו יכולת ממשית לפקח על מה הוא שותה ואם אינו מקבל אלכוהול מחבר.
3. חלה אחריות פלילית על מי שמגיש אלכוהול למי שאינו בן 18. במסיבה אין למי שעומד בבר יכולת ממשית לדעת מי עומד מולו. בין אם בגלל התחפושות, בין אם כי לא כולם מכירים את כולם ובין אם כי משעה מסויימת כולם כבר תחת השפעת אלכוהול כזו או אחרת וכולם נכנסים לבר. שלחו אלי חלק מהורי הי"ב הודעות וגם התקשרו ואמרו שהם מאשרים לילדים להכנס ושהם לוקחים אחריות. אני חייב לציין שכשכן ותושב הישוב, אני מבין מאוד ומזדהה עם הבקשה אבל האחריות האמיתית היא על המגישים בבר, על מארגני המסיבה ועלינו הועד. ההורים לא תמיד נמצאים במסיבה או שיוצאים לעיתים מהמסיבה ללא הילד שנשאר לחגוג. וכאן אני חייב להוסיף. הכל בסדר כל עוד הכל בסדר. ומה אם אחד, רק אחד מבני הנוער יהיה חסר אחריות, ישתה ומשהו יקרה? (יעלה על ההגה, ילך שיכור יפול וישבור משהו, יתנהג בדרך שאינה הולמת וכו'). כשיבדקו אחורה, את מי יבדקו. את מי שנתן אישור כללי או את מי שהגיש בבר?
4. חלק מאנשי הבר סירבו לעמוד בבר משמעו שייתכן ויכנסו בני פחות מ 18 למסיבה, מאותה סיבה שציינתי בסעיף הקודם.
5. יש במועצה איזורית יואב וגם בכפר מנחם בעיית שתיית אלכוהול בחלק מהשכבות, לא אציין שכבה מסויימת, רק אגיד שהבעיה קיימת בשתי שכבות לפחות ומתחילה כבר בחטיבת הביניים. הנושא גם בטיפול ומודעות של החינוך החברתי בישוב. כשאנחנו מכניסים בני פחות מ 18 למסיבה עם אלכוהול נשאלת השאלה איזה מסר אנחנו כועד הישוב משדר בנושא האלכוהול: אנו קפדנים בנושא עד שכבת י"ב אבל מעגלים פינה בשכבת י"ב גם למי שאינם בני 18?

לאחר דיונים ולבטים ארוכים, החלטנו בסופו של דבר לאפשר את כניסת בני השכבה כולה למסיבה תחת ההגדרות הבאות שנועדו לאפשר את השתתפותם מחד ולהקטין סיכוי למפגש עם אלכוהול מאידך:

1. נערכה שיחה עם השכבה לפני המסיבה בכדי להבהיר את בעייתיות נושא האלכוהול ולגייס אחריות משותפת: אם אחד ישתה, כולם יצאו מהמסיבה. הוצב שולחן עם שתיה קלה בעבורם.
2. חלק מהורי השכבה עמדו בבר בכדי לסייע הן במקום אנשי הבר שסירבו לעמוד בו לאור כניסת בני פחות מ 18 והן לשם נשיאה משותפת באחריות.

היו ששמחו על ההחלטה, היו שכעסו. כפי שניתן להבין, הנושא מורכב. החלטה נוספת שנלקחה היא שלמרות שזו מסורת, זו השנה האחרונה שנכניס את בני הי"ב למסיבות עם אלכוהול. הזמנים השתנו. בנושא הזה, מה שפעם נסגר בתוך הקיבוץ פנימה ובקריצת עין, כבר לא עובד. אין לנו יכולת לשלוט במי מקבל אלכוהול ומי לא ואנחנו רוצים למנוע את הדילמה להבא. אסיים בברכת תודה רבה לכל העושים במלאכה בהצלחת המסיבה!

בכבוד רב,
דרור אבודרם

חג פורים, חג פורים, חג גזוז אזגים...

פורים הוא חג 'בתהליך' כבר מספר שנים. כשבוע לפני יום התחפושות בבתי הספר - האלה וצפית כבר מתחילים להגיע מחופשים לפי נושאים, עם אביזרים והמון צבעוניות. גם הגנים מתחילים להתקשט בצבעוניות נהדרת לקראת החג וכחלק מהכנת הילדים ליום 'המרגש' בשנה. ילדי גבע, חץ ומועדון הנוער המשיכו את העשייה הפורימית גם במהלך החופשה במסגרת פורימון שערכו לכלל הילדים כולל ילדי הגיל הרך. וילדי ונערי השכבות של ד' ומעלה נהנו מפורימון נוסף במסגרת השומר הצעיר. קשה לתאר במילים את השמחה שיש באוויר במסגרת חג הפורים... אז קבלו מקבץ תמונות שנשלחו למערכת העלון. נשתמע בחג פורים הבא!

ציונות כפסילוג אומן חברה וגוקנה

דריו קלאפ ותו שגיא רכזי קן השומר הצעיר בכפר מנחם תיארו את הנושא השנתי אותו עוברים חניכי התנועה:

הנושא מתייחס לחגיגות ה-70 להקמת מדינת ישראל והוא קרוי "עם חופשי בארצו".

תו: הפרק הראשון של התוכנית עוסק במה היא ציונות ובחזונו של הרצל כמנהיג ציוני דגול ואחר כך אנו בוחנים איפה אנחנו ביחס אליו ומהו תפקידנו כתנועה.

דריו: הרציונל לבניית התוכנית – רעיון הציונות צמח מהרצל. אנחנו רואים בציונות אידאל שאין לו סוף – כלומר, הציונות לא נגמרה כשעלינו (אנו, או הדורות לפנינו) ארצה ובנינו את יישוביה. **הציונות היא לבנות חברה מתוקנת.**

תו: החזון הציוני מאוד ברור להרצל, ברור לו איך המדינה צריכה להראות. הוא מדבר על ציונות סוציאלית, חזון קרוב לסוציאליזם דמוקרטיה, שעוזרים בה לנזקקים, מקטינים את הפערים והכי חשוב – השליטה במשאבי המדינה היא בידי המדינה.

דריו: היום השלטון שלנו לא רוצה לנהל את משאבי המדינה.

תו: הוא מעדיף לתת את זה לאילי הון פרטיים. למשל, אני רואה חשיבות שהגז יהיה בבעלות המדינה, שתנהל אותו נכון ולא שהטייקונים ירוויחו.

דריו: הכי קל זה לא להאמין שזה יכול לקרות. אם אני לא אאמין, אין לי מנדט לבוא ולחנך בכפר מנחם.

החלק השני של הנושא עסק בתפקידנו כתנועה.

תו: אנחנו מנחילים לחניכים מושג של "חוסר אומן פוליטי נרכש", אנו מסבירים, שככל שהמדינה מתנהלת בדרך מסוימת, אנשים מפתחים ייאוש. היום יום שלנו פוליטי. אם אני משקיע במשהו אני עושה מעשה פוליטי וגם אם אני לא עושה מאומה לשיפור המצב זה מעשה! מכאן, פוליטיקה זה לא רק להיות בממשלה ובכנסת, גם המעשים של חניכינו הם פוליטיים.

שני דברים נגרמים מחוסר אומן פוליטי נרכש – חוסר מעש (שכאמור, זהו סוג של מעשה) ועזיבת המדינה. אנחנו מדברים על הירידה לברלין כמשל זועק.

דריו: מה תפקידנו כתנועה:

השאלה היא האם אנחנו כתנועה רלוונטית רוצים לקחת אחריות על המדינה והציונות. בגדול, אנחנו לוקחים חלק בשני מאבקים: המאבק נגד השחיתות – תיקי 1000 2000 וכו'. הבודקים את התנהלות ראש הממשלה וגרוש מבקשי המקלט. אנחנו לוקחים חלק פעיל בהפגנות בשני התחומים וגם החניכים מגיעים.

היינו פעילים מאוד בהפגנות נגד השחיתות וכעת העברנו את נקודת הכובד למחאה נגד הגירוש, כי זה עניין קריטי ובווער ותלויים בו חיי אדם – אנחנו מרכזים את מאמצינו לעצור את הגרוש.

תו: זה הביא להתעוררות בתנועה. הבנו, שאנחנו עוסקים בפעילות החינוכית – פתיחת התלם הארוך – ולא משפיעים על הנעשה בארץ. כך הגענו להבנה, שחינוך לטווח ארוך לא יכול לבוא בלי פעילות יומיומית ומלחמה על צדק ושלום. כל העברת תוכן חינוכי צריכה אפוא להיות מלווה בעשייה.

דריו: עשינו פעולות על הגרוש לכתות ח ושאלנו מה חניכי הקן יכולים לעשות בנושא והחניכים מגבשים כיוון של עשייה.

תו: אסטרטגיה נוספת – הפעלת מעגלים מתרחבי. גם חניכים בכתות ט' ו' יכולים להשפיע במעגל מתרחב. גם חניך יחיד יכול ליזום פעולה ומאבק ולהרחיב את השורות דרך הקן והתנועה. למשל, חניך יכול למנף את המאבק על זכויות להט"בים.

אנחנו מפתחים את הזיקה לארץ דרך המחשבה שיכול להיות פה אחרת, אנחנו רוצים מדינה יהודית נכונה והוגנת בארץ ישראל. אנחנו מחברים את הנערים לארץ דרך הטילים ואהבת הנוף. דרך הדיון בפליטים אנחנו חוזרים להיסטוריה שלנו כעם, כשהיינו פליטים ומפוזרים בגולה וכך אנו מדגישים את חשיבות המדינה.

מתארגן עכשיו מסע של חניכי י"א לפולין. התנועה הייתה מרכזית ביהדות פולין ומרד גטו ורשה, לכן מסע התנועה לפולין חשוב. החניכים מבקרים גם במקומות שהתנועה פעלה בהם (נוסף על מחנות ההשמדה) ולומדים על מקום תנועות הנוער בשואה, כשהתנועה הצליחה להישאר כתנועה. למרדכי אנילביץ היה מסר חינוכי התופש גם לחיינו "אל תסתגלו, תמרנו והיאבקו במציאות". המסר היה מנוגד לתחושת הקורבן שליוותה יהודים רבים.

מסע לפולין אחרי התוכנית השנתית ממש במקום, מסר של התמודדות ולקיחת אחריות על מה שלא נראה לנו, תוך דאגה לאזרחי הארץ ותושביה (כולל הפליטים).

הביאה לדפוס: יהודית אפרתי

איא היינו אוורגרוג עז האסע הנה"

אביב ארליך (בת) וליה כהן-לוי שבו ממסע היודבתניקים לפולין.

הן תארו את חוויותיהן:

אביב: היינו בכל המחנות המוכרים – אושוויץ, טרבלינקה, בירכנאו ומידאנק.

ליה: בקרנו גם באתרים פולניים, כאלו שקשורים ליהדות ואחרים בלי קשר ליהדות וכן סיירנו בערים פולניות.

אביב: היינו בישיבת לובלין ובמכרות המלח – זהו אתר פולני קדום, שאינו קשור ליהדות. שתיהן הבהירו, כי היה הרבה כבוד ביניהם ובין מלוויהם הפולנים. למשל, המאבטחים הפולנים היו מאוד נחמדים ויצרנו עמם קשרים טובים. המתרחות בין ישראל ופולין לא הורגשה, למעט, שלט מחאה אקטואלי במידאנק, שנאמר בו שאין לפולנים קשר לנעשה במחנות.

אביב: בי נגע נורא הסיור בבורות הירי ביער טרנוב. ראינו בור שנרצחו בו 800 ילדים יהודיים זה בלתי נתפש, אי אפשר לקלוט מספרים כאלה. זהו אתר זיכרון שנרצחו בו יהודים ופולנים כאחד.

תמיד נורא התרגשתי כששרנו את "התקווה" בטקסים שערכנו במחנות.

ליה: אני מאוד התחברתי למחנות, שידעתי שבני משפחה שלי היו בהם – אושוויץ וטרבלינקה.

אושוויץ היה המחנה הראשון בו היינו. כשנכנסנו לתאי הגזים, פחדתי להיות שם, לא רציתי שהקירות יגעו בי. בביתן אחר באושוויץ נערך טקס "לכל איש יש שם" שבמהלכו כל מי שרצה לקום ולהזכיר שמות של אנשים שנספו בשואה, בין אם הם קרובים אליו או בין אם לא, קם ואמר. נורא התרגשתי לקרוא את שמות בני משפחתי, על אף שלא הכרתי אותם.

אני מסכימה עם אביב הטקסים היו מאוד מעצימים – הם נתנו יותר חוזק מאשר עצב. כשכל השכבה עומדת על אדמת פולין ושרה את "התקווה" זה מאוד מאחד. אני באה ממשפחה חילונית ולא הרגשתי חיבור ליהדות, בפולין התקווה וזהותי היהודית-ישראלית קבלה משמעות.

אביב: המסע מאוד חשוב. אני חושבת, שהוא גורם לך לחשוב על הדברים באופן קונקרטי מעבר למספר הענק של 6 מיליון.

ליה: זה מעבר למסורת. במסע עוברים תהליך אישי – לומדים על דרכי ההתמודדות שלך במצבים קשים האם בוכים? האם צריכים אנשים? ומה עושים כשקשה.

אביב: המסע גורם לך להעריך את מה שיש לך בארץ, את המשפחה והמדינה.

ליה: יש אנשים שחושבים שצריך להשקיע את כספי המסע בתמיכה בניצולי שואה במקום היציאה למסע. אני חושבת, שזה לא מנוגד, צריך לשלב את זה כחלק מהכנה למסע.

הביאה לדפוס: יהודית אפרתי

פרויקט חקר – אקוואג בקבו"צ, שצברו שינויים עם הזמן

ילדי גבע ב ערכו פרויקט חקר אודות מקומות בקבוץ שעברו שינוי עם הזמן. בראשית הפרויקט שיחקו הילדים עם רביעיות הישוב והתוודעו ללוח השנה היישובי. לאחר מכן התחלקו ל-6 קבוצות, שכל אחת מהן חקרה מקום אחר. המקומות הנחקרים: *הברכה *הסילו **מגדל המים *כתות הלימוד בקבוץ *המועדון – בית הילדים הראשון *העמק והאמפיתיאטרון. לאחר שהקבוצות התארגנו לפרויקט, הילדים הלכו לראות את המקום ואחר כך הכינו שאלות חקר על המקום ונפגשו עם חבר קבוץ ותיק (סבא של אחד מילדי הקבוצה), שסיפר על המקום בימי הראשית שלו ועל תהליכי השינוי שעבר במהלך הזמן. לאחר מכן נפגשו הילדים עם אוכמה אבירם בארכיון (כל קבוצה בנפרד) וראו תמונות וסרטונים של המקומות ותוספת הסבר עליהם. כסכום הכינה כל קבוצה סקירה על המקום לכל ילדי גבע ב בעזרת מצגות, סרטונים, חידונים והצגות אותם הכינו הילדים בעצמם ביום המשפחה הוצגה בבית גבע ב גלריה ובה תוצרי הפעילות – תמונות, סכומים וחוברת שכל קבוצה הכינה על עבודתה.

סיפורה אורנית מדריכת גבע ב

לדוגמא, סכום על מגדל המים:
המגדל נבנה ב- 1947, ע"י חברת סולל בונה והיה ממוקם במקום הגבוה ביותר בגבעה. היה בו מקום ל-180 קו"ב. למעלה היה פנס, גם כדי להשתמש בכתב מורס וגם כדי לראות גנבים. בהתחלה 4 עמודים. למעלה היה חדר מכונות ובו שלט המחובר למצוף שהראה כמה מים יש. את המים מלאו בעזרת משאבה ששאבה מים מהבארות. היום כבר לא משתמשים במים מהבארות, כי חברת מקורות אחראים על המים בישראל. המים של הקבוץ הם מהבריכות של הפרלמנט. המקום שימש לסידור עבודה ומזכירות ואז דואר והיו באים לקבל מכתבים.

תושבים נכבדים, שלום רב!

מבצע עיקור וסירוס של חתולי רחוב

המבצע במימון המועצה

בחדש **אפריל 2018** יערך מבצע של עיקור וסירוס חתולי רחוב על-ידי המחלקה הווטרינרית של המועצה במטרה לשלוט באוכלוסיית החתולים על-ידי הפחתת המלטות לא מבוקרות וצמצום מספר החתולים במקומות בהם ריבויים מהווה מפגע סביבתי או תברואתי, וכך למזער הסבל הכרוך בחיי רחוב עבור החתולים ושיפור איכות חייהם של התושבים.

במסגרת המבצע, יאספו חתולי רחוב על-ידי פקחי השירות הווטרינרי, יעוקרו, יסורסו ויחוסנו בחיסון נגד מחלת הכלבת.

לאחר תקופת התאוששות יוחזרו החתולים למקום בו נלכדו, כאשר הם מסומנים על-ידי חיתוך קצה אוזנם השמאלית.

ניתוח העיקור/סירוס אינו גורם לנזק או סבל לחתול.

חשוב להדגיש כי מבצע העיקורים מתבצע בשיתוף מלא עם מאכילי החתולים.

ישובים / תושבים המעוניינים להשתתף במבצע ולעקר/לסרס חתולי רחוב,

מתבקשים לפנות למחלקת תברואה במועצה עד 15.3.18

טל. 08-8500707, פקס. 08-8500773 מייל zvia1@yoav.org.il

בעלי חתולים ביתיים מתבקשים להחזיקם בחצר הבית ולסמנם בקולר זוהר.

תודה על שיתוף הפעולה,

ד"ר ואדים איסקוביץ'

חפא וטרינר רשותי

אלכוז אג הכזע

"אדם, חיינו קצרים. אילו חיינו חיי נצח, לא הייתה לנו אהבה, ולא כאבה", כתב יהודה עמיחי. שיר השירים הוא נסיון יפהפה ללכוד את הרגע האחד. רגע האהבה. רגע שיחלוף, כמו כל חיינו, ולימים אולי גם יעורר את הכאב הנורא מכל. אבל זה רגע שאין חיים בלעדיו.

חיים. זו מילת המפתח גם בפרק שלפנינו. המשורר מביע את רגשותיו לאהובת ליבו, בשורת דימויים שכל-כולם חיים: באר מים, מעיין גנים, עצים פירות ופרחים, הרים גבעות ופרדסים, יונים וצבאים, אריות ונמרים, כל מיני בשמים, המון ריח, המון טעם, המון אור - כל יפי הטבע מתפרץ בחושניות. הטבע האידילי, טוב מוחלט, זה שהיה כאן ויהיה כאן תמיד. העולם בשיא יופיו הנצחי.

זהו רגע האהבה. מקום נצחי – ואם לחזור שוב לעמיחי הנפלא, "באהבתנו, גוף הפך מקום". מקום טהור, נשגב, נעלה. מקום של התפעמות – מלשון פעימת הלב, שהיא גם פעם אחת. פעם אחת – ולתמיד. זהו שיר השירים, הנסיון שלנו, המוגבל מטבעו, לתאר את ה-רגע ה-אחד.

ויש איפוא דבר-מה מלבב בפרשנות המסורתית לספר. פרשנים רבים בחרו לקרוא את השירים, המדברים היטב בעד עצמם, לאלגוריה על היחס בין האדם או עם ישראל – לבין אלוהים. הם בחרו "לכסות", אך בעצם, העניקו לאהבת האדם את האדם, את הגדולה שבמחמאות.

שיר השירים הוא תמונה. לעצור את הרגע. לשמר בזכרוננו את האהבה ליקיר ליבנו, מדוע אנחנו אוהבים אותו, והחיים שהוא מעניק לנו. וכל אדם ראוי שיכתוב שיר שירים פרטי לאהוב ליבו, לא רק כדי שיידע, אלא כדי לשמר את זכרונו בעינינו. ובמרוצת החיים, בבוא יום סגריר – להיזכר מחדש מדוע אהבנו. חיינו קצרים והם לא יהיו חיי נצח. אבל ברגע אחד, יכולנו לגעת.

יהודה נוראל הוא עיתונאי

הביאה לדפוס: רות שגיא